

THE INHERITANCE

Money Comes and Goes. A Family Name Remains.

FERDINANDO FREGA
BLADEFREGA

वारसा

THE FAMILY · 14

वारसा सहसा आनंदाच्या नव्हे तर दुःखाच्या घटनेशी जोडलेला असतो. जणू आयुष्य दान्तेच्या कॉन्ट्रापासो नियमाचे पालन करते: चुकवलेल्या प्रत्येक किमतीची परतफेड दुसऱ्या किमतीने होते.

तरीही वारसा हा माणसाचा अंतिम ताळेबंदही असतो.

त्यात फक्त घरे, बँक खाती, गाड्या, दागिने किंवा मालमत्ता नसतात. त्यात श्रद्धा, नैतिक संहिता, तत्त्वे, निष्ठा, भीती, प्रेम आणि एखाद्या व्यक्तीने आयुष्यातून चालण्यासाठी निवडलेली पद्धत असते.

बहुतेक लोक समाज ज्याला मौल्यवान मानतो ते मागे ठेवतात: एक घर, थोडी बचत, कुटुंबाची एखादी वंशपरंपरागत वस्तू, एक आठवण.

इतर लोक कर्जे मागे ठेवतात.

इटालियन कायदा, त्याच्या विलक्षण तर्काने, देणी मालमत्तेपेक्षा जास्त असतील तेव्हा वारसांना काही मर्यादित वारसा नाकारण्याची मुभा देतो. काही लोक जाण्यापूर्वी सगळे संपवून टाकतात आणि रिकाम्या खिशांने निघून जातात, याची ही जवळजवळ कायदेशीर कबुलीच आहे.

पण मी वकील नाही.

दाखवण्यासाठी माझ्याकडे कोणत्याही शैक्षणिक पदव्या नाहीत. इटालियन भाषेच्या वर्गात एकदा चार गुण मिळालेला तोच माणूस मी अजूनही आहे.

माझ्याकडे आहे तो अनुभव. आणि अनुभवाने मला शिकवले आहे की कधी कधी तो कायद्यापेक्षा मोठा आणि दयेपेक्षाही अधिक कठोर असतो.

मला खरा वारसा मागे ठेवणारी पहिली व्यक्ती म्हणजे माझी बहीण, Teresa.

स्वादुपिंडाच्या कर्करोगाने तिला फक्त साठव्या वर्षी बोलावून नेले.

ती अविवाहित होती. तिने स्वतःचे कुटुंब उभारले नव्हते. माझे भाऊ, माझे आई-वडील आणि मी एवढेच तिचे थेट वारस होतो.

जेमतेम एक वर्षानंतर, माझे आई-वडीलही तिच्यामागे गेले, वीस दिवसांच्या अंतराने.

त्यांनी जे मागे ठेवले तो माझा आणि माझ्या दोन भावांचा, माझ्यापेक्षा आठ वर्षांनी लहान असलेल्या Frega जुव्यांचा, सामायिक वारसा बनला.

वेगळे शिक्षण.

वेगळी आयुष्ये.

वेगळी मूल्ये.

वेगळ्या अपेक्षा.

पुढे जे घडले ते आमच्या आई-वडिलांना हवे होते तसे नव्हते.

सर्वात बलवानाने आधी हालचाल केली. एकाने जे जे सापडले ते सगळे घेतले. दुसरा उभा राहून पाहत राहिला, कुटुंबात कधीच अस्तित्वात असायला नको होत्या अशा गोष्टी समोर येताना.

मालमत्ता आणि बँकेतील रकमा मिळून ही संपत्ती अंदाजे दहा लाख युरोची आहे.

पण पैसा हा या कथेचा सर्वात कमी महत्त्वाचा भाग आहे.

माझ्या मते कौटुंबिक विश्वासाची आणि नैतिक जबाबदारीची प्रत्येक मर्यादा ओलांडणाऱ्या कृत्यांसमोर, माझ्यापुढे एकच मार्ग उरला होता: न्यायव्यवस्थेकडे संरक्षण मागणे आणि केवळ माझ्याच नव्हे, तर माझ्या मुलांच्याही हक्कांचे रक्षण करणे.

एक फौजदारी खटला सुरू झाला आहे.

एवढ्या एका वस्तुस्थितीचाच अर्थ असा की पुरावे अस्तित्वात आहेत आणि संस्थांनी ते तपासण्याजोगे मानले आहेत.

बाकीचे न्यायाचे काम आहे, माझे नाही.

मी धीराने वाट पाहीन.

मी कधीच सूड मागितला नाही.

ही लढाई मी कधीच पैशासाठी लढलो नाही.

आणि म्हणूनच आर्थिक भरपाई मागणारा दिवाणी दावेदार होण्याचा माझा कधीच हेतू नव्हता.

माझा लढा स्वतःला श्रीमंत करण्यासाठी नाही.

माझा लढा Frega या नावाचे रक्षण करण्यासाठी आहे.

जे योग्य आहे असे मला वाटते त्यासाठी उभे न राहता, माझ्या कुटुंबाचे नाव न्यायालये, आरोप, लोभ आणि आतून होणारा विनाश यांतून फरफटत नेलेले पाहायला मी नकार देतो.

ते नाव माझ्या वडिलांचे होते.

माझ्या आईचे.

माझ्या बहिणीचे.

आणि एक दिवस ते आमच्या नंतर येणाऱ्यांचे असेल.

पैसा येतो आणि जातो.

कुटुंबाचे नाव टिकून राहते.

मला मिळालेला सर्वात मौल्यवान वारसा कधीच युरोमध्ये मोजला गेला नाही. ते नाव प्रतिष्ठेने वाहून नेण्याची जबाबदारी, हाच तो वारसा होता.

वेदना मात्र उरते.

मालमत्तेची वेदना नव्हे.

बँक खात्यांची वेदना नव्हे.

अनुपस्थितीची वेदना.

ज्या माणसांवर आपण प्रेम केले आणि जी आता इथे नाहीत, त्यांची वेदना.

कधी कधी मी कल्पना करतो की माझे आई-वडील आणि माझी बहीण आमच्या दृष्टीपलीकडच्या कुठल्यातरी दूरच्या बाल्कनीत एकत्र उभे आहेत आणि खाली उलगडणारे हे विचित्र मानवी नाटक पाहत आहेत.

आणि कदाचित ते हसतात.

कदाचित ते मान हलवतात.

आणि कदाचित ते म्हणतात:

“Frega लढत राहतो. तो कधीच थांबत नाही. कोणालाच अपेक्षा नव्हती असा माणूस तो नेमका झाला आहे.”

Ferdinando Frega

Gillette Man ✂